

FNL i NORGE Nr. 5 1975

Landsmøte Papirer

FNL i NORGE Nr. 5 1975.

Innhold: Landsmøtepapirer.

Hermed innkalles nokk en gang til SOLKOMs LANDSMØTE som skal avholdes i Trondheim ~~26-27/9-75~~*. Skriv til Oslo og si fra hvorvidt dere kommer eller ikke.

INNHOOLD:

Forslag* til Beretning
Forslag til Prinsipp program
Forslag til Vedtøker
Forslag til Arbeidsprogram.

* 8-9/10 - 75

FORSLAG TIL BERETNING FOR LM-PERIODEN 1974/75.

§§§

For Solkom er dette en gledelig og historisk beretning å skrive. Den 17. april ble Phnom Penh frigjort. USA er ute av Kambodsja. Den 30. april ble Vietnam frigjort. USA er ute av Vietnam. Samme måned begynner amerikanerne i Laos å forlate landet med sine samarbeidsmenn. Pathet Lao og de antiimperialistiske kreftene har initiativet. De har folket med seg.

Etter over 100 år med uavbrutt kamp mot fremmedherredømme har de indokinesiske folkene gitt USA-imperialismen dens endelige nederlag. I denne LM-perioden har folkekrigen seira. Folkekrigen har vist seg å være USA's grusomme krigsmaskin overlegen.

IndoKina har vist verden hvilken styrke som ligger i et enhetlig folk. Folk og land verden over, som kjemper mot undertrykking og utbytting fra en imperialistmakt, har lært av IndoKinas eksempel.

Dermed kan vi i Solkom, etter 10 års solidaritets-
arbeid, oppsummere at våre viktigste oppgaver er fullført. Det ble:
"Seier for FNL". Det ble: "Seier for FUNK". Frigjøringskampen har
seira. USA er ute av IndoKina.

I mai opplevde vi også at vår hovedoppgave, vedtatt i arbeidsprogrammet for denne LM-perioden, er fullført. Norge har anerkjent PRR.

Selv om store resultater er oppnådd i denne LM-perioden, ser Solkom det som fortsatt nødvendig å arbeide for Vietnam. I vennskapsarbeidet vil vi dra nytte av erfaringene vi har tilegna oss gjennom 10 års solidaritetsarbeid.

Denne beretninga vil oppsummere hvordan Solkom arbeida for å støtte de indokinesiske folkene gjennom sluttfasen av kampen mot USA-imperialismen. Den tar ikke sikte på å oppsummere alt fronten har gjort. Den skal gi en oversikt over aktiviteten på de viktigste områdene og vurdere vårt arbeid opp mot målsettingene som ble stilt ved IM

Situasjonen ved LM høsten -75.

Parisavtalen fra -73 innebar våpenhvile, amerikanske tropper ut av IndoKina, løslating av de politiske fangene, mulighet for å bevege seg fritt mellom de to soner, demokratiske rettigheter, nasjonal enhet og uavhengighet, anerkjennelse av den 3. krafta, anerkjennelse

av de frigjorte områdene og PRRs eksistens.

Ikke noe av dette ble overholdt av USA og Saigon-regimet. Forsøkene på å gjøre Vietnam og Indokina til nykolonialistisk område fortsatte før fullt. En skulle kanskje tro at utviklinga skulle gå i samme retning som etter Geneve-avtalen i 1954. Men historien gjentar seg aldri. USA hadde hatt tid til å bygge opp et svært politisk og militært apparat i Indokina. Men de ameriakanske lederne tok fullstendig feil når de trodde at den ødelegelse og de lidelser de hadde påført de indokinesiske folkene hadde svekket dem og gjort dem maktesløse.

I 1954 måtte den vietnamesiske motstanden evakuere Sør-Vietnam og omgruppere ~~sxxx~~ de væpnede styrkene i Nord, mens folket i Sør ble overlatt nesten uten våpen og ledelse i kampen mot imperialismen.

I 1973 var PRR der med kontroll over sitt eget territorium og en væpna folkehær. Forskjellen på situasjonen i -54 og -73 var fundamental. For folket i Vietnam som i hele Indokina hadde kampviljen og motstandskraften økt. De amerikanske troppene og våpnene skremte ingen lenger.

Bruddene på våpenhvilen, Saigon og Lon Nol regimets stadig mer fascistiske metoder for å holde kontroll over områdene sine arrestasjoner, tortur, undertrykking av pressefrihet, organisasjonsfrihet talefrihet osv. førte bare til sterkere motstand.▪ Hjelpa fra USA var ikke nok til å holde regimene på beina. Økonomisk, politisk og moralsk råtna regimene mer og mer opp.

Karakteristisk for situasjonen høsten 1974 var at den folkelige motstanden i de marionettekontrollerte områdene vokste raskt og utgjorde en direkte trussel mot Thieu og Lon Nol. Den stadig sterkere organiseringa av motstanden brakte den folkelige bevegelsen betydelige seire. Komiteer, foreninger, aksjonsgrupper osv. av alle slag ble dannet. Folk organiserte seg etter yrker, sosial tilhørighet religion osv. og aksjonerte for de samme politiske målene: Gjennomføring av Parisavtalen, for demokratiske rettigheter, for nasjonal enhet og uavhengighet, mot Thieus fascistiske styre mot korrupsjon.

En stor seier for de folkelige kreftene var at kirken, som alltid hadde slutta opp om Diem og deretter Thieu, nå vendte seg mot marionette regimet. Katolikker og Buhister sto åpent fram og krevde nasjonal uavhengighet. Folk tåget gjennom gatene i Saigon, Hue Da Nang i demonstrasjoner de siste månedene av -74. Alle samla seg om paroler direkte retta mot Thieu, de krevde at Thieu skulle styrtes og en administrasjon oppretta som var villig til å overholde Parisavtalen. Det var ikke lenger mulig for regimet å kontrollere befolkninga. Dette var grunnlaget for at sluttoffensiven kunne gjennomføres

i Kambodsja og Vietnam våren -75. To år etter Parisavtalen var Thieu mer isolert enn noensinne. PRRs spredning av avtaleteksten og propaganda hadde gitt de ønskede resultatene.

I PRRs deklarasjon av 8. oktober oppfordret PRR befolkninga til å styrte Thieu og gjøre alment opprør. Den sa at Thieu var det største hinder for å gjennomføre avtalen og få istand fred, og krevde Thieu fjernet. Folket grep denne oppfordringen og styrket aksjonene mot regimet.

Ford og Kissinger tok feil da de så på Parisavtalen som et verdiløst stykke papir. De så ikke at det å underskrive representerte et historisk vendepunkt, at det representerte endringer i styrkeforholdet. I mars uttalte en desillusjonert Kissinger at hadde han visst hva, som kom til å skjje, ville han aldri ha underskrevet avtalen.

Såtidig tårnet problemene seg opp på andre områder: Watergate, oljen og Midt-Østen, Latin Amerika, Europa, inflasjon, nedgang i handelsbalansen. For USA bare økte problemene. Kongressen var ikke lenger villig til å ofre alt for å redde marionettene i Indokina.

Den norske regjeringa hadde fremdeles høsten 1974 diplomatiske forbindelser med Saigon-juntaen og ikke med PRR. Likeledes hadde de ikke anerkjent GRUNK som Kambodsja eneste lovlige regjering, selv om GRUNK kontrollerte 95% av Kambodsjas territorium.

For PRR og GRUNK var diplomatisk anerkjennelse av stor betydning. Siden det var bevegelse på anerkjennelses- spørsmålet bl.a. i internasjonale fora, og Vietnamopinionen i større grad hadde begynt å kreve anerkjennelse, vurderte vi det slik at det var mulig å presse regjeringa til handling i denne saken.

Denne politiske situasjonen var bakgrunn for de tre arbeidsparolene stilt ved IM høsten -74:

- 1) Den norske regjeringa må anerkjenne PRR og GRUNK.
- 2) USA ut av INdo-Kina- kamp mot USA og Thiens brudd på Parisavtalen.
- 3) Full støtte til frigjøringa av Kambodsja.

1. parole ble vurdert som viktigst, og at vi ut fra denne skuåle gå i spissen for en landsomfattende anerkjennelseskampanje. Men de tre parolene skulle brukes ut fra hva som tjente saken best i enhver situasjon. En kampanje for anerkjennelse var en metode å arbeide etter. De to andre eksterne oppgavene vi skulle prioritere var materiell innsamling og salg av For Vietnam.

Vi oppsummerte ved forrige IM at vår viktigste svakhet i forrige periode hadde vært arbeidsmetoder som ikke i tilstrekkelig grad hadde blitt tilpassa den nye situasjonen etter Parisavtalen. Derfor vedtok vi å studere situasjonen i verden for å få bedre forståelse for hva dette innebar med tanke på vårt arbeid. Vi kom aldri i gang med studiene, noe som skyldtes utviklinga i frigjøringskampen. Ved jule-

tider blusset harde kamper opp omkring Phuoc Long provinsen og 6. januar var hele provinsen, med hovedstaden Phuoc Binh, frigjort. For første gang ble en hel provins frigjort, og dette var bakgrunnen for de stadig sterkere krigstruslene som USA retta mot både Nord- og Sør-Vietnam. Det ble igjen nødvendig og riktig å prioritere massenobilisering av folk på gata og spredning av informasjon til den 27. januar, 2 års dagen for Parisavtalen. I februar starta sluttoffensiven i Kanbodsja, og i mars i Vietnam. Skulle vi prioritert å gjennomføre studier i denne situasjonen, ville det gått utover vårt solidaritetsarbeid.

Diskusjonen vi førte for LM, og som enkelte grupper gjennomførte på seinhøsten, brakte oss nærmere det å forstå vanskelighetene med å mobilisere folk til solidaritetsarbeidet.

Men vi gjorde en stor feil. Vi unnlot å ta grundig diskusjon om For Vietnam.

For Vietnam har av Landsstyret vært grovt underprioritert i lengre tid. Betydninga av For Vietnam: Bladet er vårt eneste eksterne organ. Her skal vi få ut motpropaganda, informasjon, våre analyser, arbeidsmetoder. Gjennom bladet skal vi vekke folks interesse og mobilisere til IndoKina-arbeid.

Tidlig i Solkoms historie hadde FV stor betydning i å trekke folk med i organisasjonen. Da Vietnamopinionen og -fronten vokste, var det også mange andre aktiviteter folk ble trukket med av. Dette skapte grobunn for tankegangen at nå er ikke FV så viktig lenger. Da mange falt fra aktivt arbeid i fronten, og interessen dalte etter Parisavtalen, var det en stor feil at det ikke ble tatt noe oppgjør med denne tankegangen. Vi skulle den gangen konsentrert kreftene i større grad om FV. Et godt og interessant blad som utkom regelmessig i disse to årene, ville bidratt mye til å holde oppmerksomheten retta på IndoKina.

Hva har underprioriteringa av FV ført til: Innholdet og politikken i hvert nummer har ikke blitt grundig diskutert i forhold til frontens politikk, noe som ofte har ført til politiske feil i bladet.

Stoffet har bidratt med lite nytt. Grundige studier av materialet har manglet, og analyser, artikler osv. har lett blitt overfladiske. Folk ønsker å lære mer av å lese FV.

Innholdet har i for liten grad hatt til hensikt å skape diskusjoner. Frontens liv har gjenspeilt seg for lite i FV.

Bladets form har vært for lite interressant til å vekke oppmerksomhet.

Å ikke sikre FV's økonomi har ført til utsettelse av trykking, og uregelmessig utgivelse. Oppsummeringer av salget er ikke gjennomført. Underbemanning av redaksjonen og arbeidet med utgivelse har svekka

bladet.

I IM-perioden: Det er utgitt 4 nummer av FV + to ekstranumre. Nr. 1 og 2 + ekstranummerne er helt utsolgt. Dette viser at interessen av å lese FV i sluttfasen av frigjøringskampen var stor.

Derfor må all denne kritikken ikke forståes dithen at bladet har vært bare dårlig. Den har i all hovedsak ført ut en riktig politikk og derfor styrket Vietnampinionen. Kritikken er retta inn på viktige svakheter som vi må kvitte oss med.

Det er heller ikke redaksjonen som skal stå til ansvar. Redaksjonen har arbeidet hardt gjennom hele året. Selv om noen feil må tilskrives den, er det først og fremst LS' ansvar.

Vedtaket på IM om å prioritere salg av FV som en av våre viktigste eksterne oppgaver, var et riktig vedtak. Men det ble bare fulgt opp av alnorne oppfordringer og ikke grundig diskutert. Dermed sto vi også svakt rusta til å sette vedtaket ut i livet.

KAMPEN FOR ANERKJENNELSE AV PRR OG GRUNK.

ARBEIDET FOR MATERIELL STØTTE.

Hvordan oppsummerer vi våre to andre viktige eksterne oppgaver.

ANERKJENNELSESKAMPANJA.

Vedtaket fra IM sa at dette skulle være vår høyest prioriterte eksterne oppgave.

Vi begynte arbeidet med studier av Parisavtalen og regjeringas holdning til norsk anerkjennelse.

Argumentsamlingen var ferdig til salg i november. Dette heftet hadde mye grundig og godt politisk stoff på regjeringas holdning. Det ble da også utsolgt etter et halvt år, og det betydde mye for å gjøre anerkjennelses-spørsmålet konkret og levende for folk.

Kravet om anerkjennelse skulle først og fremst reises i IndoKina-uka 19-25. november i forbindelse med utenriksdebatten i Stortinget.

Vi skulle først og fremst drive informasjonsarbeid, bruke metoden med stands.

Vi oppnådde ingen betydelig framgang med uka. For det første kom anerkjennessspørsmålet i utenriksdebatten opp tidligere enn vi hadde fått beskjed om (for uka). Resultatene i Stortinget ga oss en viktig leddon: Vi måtte intensivere arbeidet med kravet. Nok en gang var det bare to representanter fra DNA som støttet SV's forslag.

Dessuten: SV reiste denne gangen bare spørsmål om anerkjennelse av PRR, og unnlot forslag om GRUNK.

For det andre: Uka var alment og overflatisk forberedt av oss. T.eks. i Oslo greide vi ikke å løse vanskelighetene med å trekke til oss flere aktive i standsarbeid, og i Trondheim herska desorganisering

etter IM-arrangementet.

En grunnleggende svakhet med arbeidet for anerkjennelse fra IM til januar, var at politikken på spørsmålet var for almen. Dette skapte også usikkerhet om hvilke metoder vi skulle bruke for å sette IM-vedtaket ut i live og gjøre en kampanje ut av det.

På LS-motet 4-5.januar gjorde vi et langt skritt framover i analysen. Vi stilte spørsmålet: Hven i Stortinget er det viktig å legge press på? Og svaret ble: Det er DNA som sitter med regjeringsmakta. Det er DNA som i ord har uttrykt støtte til frigjøringskampen, men som i handling støtter USA's aggressive politikk. Dessuten er det splittelse i DNA på anerkjennelsesspørsmålet, noe vi kan benytte oss av. Vi tok da et kraftig oppgjør med den tankegangen som sa at DNA's politikk var progressiv i IndoKinaspørsmålet. Og siden de hadde mange uttalelser til støtte for frigjøringskampen, ville gå til anerkjennelse etter litt overtalelse. Denne tankegangen, oppsummerte vi, ville aldri føre til sterkere press fra vår side. Vi ble enige om at DNA-regjeringas politikk var halehengspolitikk til USA, at de aktivt gikk inn for å føre folk bak lyset for å hindre gjennomføring av Vietnamopinionens krav, at de aktivt gikk inn for å spre reaksjonær propaganda om frigjøringskampen og bekjenne folkene i IndoKina.

Ut fra dette tok vi sjølkritikk på en fellesuttalelse med Vietnambevegelsen, der ordbruken "henstille", "oppfordre", "regjeringa bør snarest" osv. var framtredende når det gjaldt å få regjeringa til å anerkjenne PRR og GRUNK. Denne språkbruken, og tankegangen bak den, var defensiv. Vi ble enige om en offensiv linje som skulle avsløre DNA's hyklerske politikk, og mobilisere folk til å stille DNA-regjeringa opp mot veggen.

Det var med denne politikken vi mobiliserte til 27.januar, og oppnådde større entusiasme for anerkjennelseskrevet enn noen gang tidligere. Resultatene ble da også gode.

I Oslo gjennomførte Blindern FNL en underskriftsaksjon til støtte for kravet. 500 navn på ei uke og 4500 kroner var resultatet.

I Oslo, Skien og Fredrikstad ble det rykket inn opprop om anerkjennelse hvor faglige tillitsmenn, foreninger og klubber hadde undertegna. I Skien og Trondheim ble det avholdt moter, i Fredrikstad stands og i Oslo demonstrasjon med 1500 deltakere.

LS/AU oppsummerte ikke 27/1 med sikte på å videreutvikle anerkjennelseskampanja. Dermed kunne vi ikke trekke konsekvensene av de gode resultatene fra 27/1. Vi var prega av baktunghet og mangel på dristighet. Om vi hadde vært mer dristige i februar, t.eks. ved å sette igang en underskriftsaksjon, ville vi stått bedre rusta i

sluttfasen av krigen.

Da den nye politikken vår overfor DNA skulle settes ut i livet, viste det seg tendenser til venstreoverslag. I en artikkel i FNLiN, og i det første oppropet til 27.januar, sto det: "DNA-regjeringa står helt og fullt på USA's side....." Dette var å underslå at det fantes en splittelse på spørsmålet om anerkjennelse i DNA, som vi kunne utnytte i vårt arbeid. Men denne tendensen til venstreoverslag var ikke sterk i forhold til tendensen som fortsatt eksisterte å ha illusjoner om DNA's IndoKina-politikk. Dette viser seg tydelig i forbindelse med 1.mai.

1.MAI OG FRONTPOLITIKKEN

Som en følge av vår nye holdning til DNA endret vi vår politikk og tidligere praksis når det gjaldt oppslutninga om tog 1.mai. I et vedtak oppfordret SOLKOM gruppene og medlemmene om ikke å henvende seg til Samorg om samarbeid 1.mai og ikke gå i Samorgs tog. Men slutte opp om og mobilisere aktivt til togene vi mente hadde en riktig antiimperialistisk innretning og som avslørte DNA/LO's hyklerske politikk, nemlig Faglig 1. mai Front. Vår tidligere praksis hadde vært å slutte opp om alle tog der vi kunne få igjennom våre paroler. Vedtaket om 1.mai ble gjort på IS-motet 8-9.mars.

IS skal kritiseres for å ha satt igang 1.mai-diskusjonen for seint. Dette svekket avgjort vårt arbeid med 1.mai.

På IS-motet i mars ble det klart at det var motsetninger på grunnleggende spørsmål som angår Solkom's enhetspolitikk. Ut fra dette burde IS tatt initiativet til omfattende og allsidige diskusjoner i hele fronten om slike spørsmål. Dette kunne ha løst motsetningene i fronten omkring 1.mai på en bedre og grundigere måte. Med et slikt initiativ hadde det vært større mulighet for at motsetningene som oppsto i Trondheim hadde blitt løst.

Ei gruppe aktivister i Trondheim gikk inn for at fronten skulde henvende seg til Samorg om samarbeid, kreve å få gjennom vår politikk i deres tog, reservasjonsrett og få fremmet anerkjennelseskravet enten i deres hovedtale eller i egen Solkom-apell.

Flertallet i Trondheim mente at en slik politikk ville være feilaktig ut fra en vurdering av Samorgs tog som reint støttetog for DNA- og LO-toppen.

IS vil rette kritikk mot den som aktivt saboterte Trondheim FNL-gruppens flertallsvedtak ved å mobilisere til Samorgs tog.

Flertallsinnstilling:

IS' vedtak fra motet i mars om Solkoms politikk overfor DNA-dominerte tog var et stort skritt framover for Solkom når det gjelder å

utvikle en riktig enhetspolitikk. LM i -74 vedtok å ha som hovedoppgave å reise en anerkjennelseskampanje. LS i januar videreutvikla denne linja ved å vise til at DNA var fienden i anerkjennelseskampanja. Derfor var det riktig av Solkom 1.mai å gå imot tog som fungerte som støtte til DNA. Dersom Solkom hadde fortsatt med sin tidligere 1.mai politikk, ville dette ha tilslørt DNA's karakter som falsk venn av IndoKinas folk og svekka støtten til IndoKina.

Hindretallsinnstilling:

Behandlinga av 1.mai-spørsmålet i fronten hadde store feil. Linja ble forandret på et dårlig forberedt LS-note uten forhåndsdiskusjoner på grunnplanet. Det blei ikke innhentet opplysninger om Samorgs konkrete 1.mai-politikk enkelte steder i landet.

I denne situasjonen ville det ha vært riktig å gå til forhandlinger med Samorg. Gjennom slike forhandlinger ville vi ha fått klarhet i spørsmålet om Samorgs 1.mai-politikk. Vi ville ha opptrådt skikkelig som en sjølstendig front og unngått beskyldninger om partidominans. Ved å føre politisk kamp med Samorg i et offisielt forum, ville vi hatt store muligheter til å presse dem i retning av bra politiske standpunkter. I denne kampen kunne vi ha spilt på motsetninger innenfor DNA og Samorg, og vunnet flere over på vår politiske linje. Det er riktig enhetspolitikk å forsøke til enhver tid å vinne størst mulig grupper over på et riktig standpunkt, gjennom politiske diskusjoner og kamp.

I forhandlingene ville vi ha stilt følgende krav:

- Solkom's paroler godtaes
- Kravet om anerkjenning av PRR fremmes i hovedtale eller egen Soknappell
- Full reservasjonsrett
- Ingen stempling av Solkom som ungdomsorganisasjon

På steder hvor Solkom godtok disse kravene, ville det være til fordel for IndoKinas folk å gå i deres tog. Et slikt uttrykk for støtte til frigjøringskampen ville være overordnet alle organisasjonstaktiske hensyn og vurderinger.

På steder hvor Samorg ikke ville godta våre krav, ville de stemple seg sjøl i forhold til den progressive IndoKina-opinionen. I en slik situasjon ville vi stå politisk offensivt overfor Samorg, ikke som nå overlate det taktiske initiativet til dem. Dette ville ha fjernet illusjoner om DNA og Samorgs karakter. Dermed ville vi ha løst de motsetningene som oppsto i fronten.

Vi fikk slått en kile i "humanisme" politikken til DNA/LO-toppen

Landskonferansen.

Til landskonferansen i mai kom det representanter fra ~~22~~ 16 steder i landet. Denne konferansen klarte å oppsummere de viktigste erfaringene fra sluttoffensiven og klarte å streke opp arbeidet videre. De to viktigste vedtaka fra konferansen var: Vedtaket om arbeidet videre, og vedtaket om flyktingene. Landskonferansen viste konkret hvor mye sterkere SOLKOM blei i slutfasen av Indokina krigen.

Etter Landskonferansen arrangerte SOLKOM i Oslo møte med andre organisasjoner for å drøfte flyktninge problemet. Vi fikk støtte for vår politikk fra Rød Front i DNS, NSU og Student Tinget. Vietnambevegelsen og andre organisasjoner var ikke enig i at flyktinger som ikke ønsket å dra tilbake til Vietnam etter å ha fått opplysninger om ~~flykting~~ forsoningspolitikken til PRR var uønska i Norge. Pressa i Norge kjørte meget hardt ut mot SOLKOMs politikk og dette førte til at både Studenttinget og NSU trakk seg og tilbake sto SOLKOM, Rød Front i DNS og Kvinnefronten. SOLKOM i Oslo ga ut løpesedler og arrangerte demonstrasjon for å markere vårt krav overfor regjeringen. AU mener at Landskonferansens vedtak var riktig, og at grunnen til at vi blei stående ganske alene var at spesielt DNA og SV klarte å spre forvirring om hva saken egentlig gjaldt.

For Vietnam Nr 3 kom ikke ut til rett tid på grunn av ett trykk feil i bladet som førte til at vi måtte sitte og klippe bort en del av baksida. Dette nummeret var det meningen å skulle spres i sommer men dette har ikke kunnet gjøres.

Landsstyret

Landsstyret som blei valgt på LM har bare delvis fungert. Representanten fra Nesna har kunn deltatt på ett LS møte og Skien har ikke stilt opp med ny representant etter Kirsti. Dette har avgjort svakke LS sitt arbeid. Men Representantene fra Oslo og Trondheim har fungert bra i perioden og møtt opp til LS-møter. Det har blitt avholdt 3 Landsstyremøter i perioden pluss Landskonferansen.

FNL i Norge.

Denne kom igang i februar og har utkommet med 4 nummer. Formålet med igangsettelsen av bladet var å styrke den politiske diskusjonen i fronten og å styrke denokratiet. Stort sett kan vi si at FNL i N. har klart dette. Gjennom FNL i Norge har det blitt ført debatt om 1.mai og andre emner. Også nødvendig informasjon om situasjonen i Indokina og vedtak fra LS møter osv. Hovedsvakheten ved bladet er at den har mangla politisk ledelse. LS/AU har tatt for lett på FNL i Norge. Dette førte til at den politiske prioriteringa av artikler og innholdet i bladet blei delvis tilfeldig og mangla retningslinjer. En annen svakhet var at bladet blei ofte forsinka og at dette førte til at noen deler av stoffet mista aktualitet. Trondheim har gjort en god jobb med å få bladet til å se bra ut og vårt inntrykk er at de har klart oppgaven med å trykke og sette opp bladet på en bra måte.

Den siste delen av beretninga som begynner med kampen mot Unge Høyre er ikke godkjent av LS, den er skrevet av en kamerat i oppdrag fra AU.

Kampen mot Unge Høyre

I februar innleda FUNK sluttoffensiven om hovedsæden Pnom Penh. Neak Luong, Lon Nols strategisk viktige by ved Mekongbredden falt i mars, og Lon Nols siste innfartsvei til Pnom Penh var blokkert. Ikke engang luftbrua Thailand - Pnom Penh som kosta USA millioner dollar, kunne redde regimet. USAs løgnpropaganda og omfattende spredning av hets mot frigjøringskampen i Indokina nådde nye store høyder. Røde Khmer som masakrerte og halshugde sivilbefolkninga, FNL som skapte blodbad når de inntok en by, frigjøringsstyrkenes aggressive, brutale framferd osv.

Denne skremselspropagandaen fra USAs side, sammen med den økende aktiviteten i Vietnam-opinionen, ga Unge Høyre og deres reaksjonære allierte påskudd til å komme ut med sin rene, pro-imperialistiske politikk på løpesedler, møter, og også seinere demonstrasjoner et par steder i landet.

I denne tida stilte vi som oppgave å mobilisere ungdommen på skolene (det var spesielt Unge Høyre på enkelte skoler som var aktive) til støtte for frigjøringskampen, og for anerkjennelse. Dette var nødvendig og riktig. Gjennom konfrontasjonsmøter hvor vi deltok ble de reaksjonære kreftene kraftig isolert. I Oslo knytta vi på den måten flere nye kontakter på skoler. Seinere var det også konfrontasjonsmøter i bl.a. Levanger og Haugesund.

Solkoms propaganda for kravet om norsk anerkjennelse av PRR og GRUNK overfor fagbevegelsen, skoleungdommen, på møter og aksjoner med stands og løpeseddelutdeling, ved annonser og avis innlegg var den ledende krafta i mobiliseringa av opinionen på anerkjennelses spørsmålet i løpet av vinteren. På tross av de svakheter som er nevnt ovafor, var vår politikk i hovedsak riktig og vi gjorde framgang i solidaritetsarbeidet. Ved informasjon om situasjonen i Indokina kombinert med propaganda mot DNA-regjeringas hyklerske politikk sto vi godt rusta til i sluttoffensiven å sette igang den landsonfattende underskriftsaksjonen.

SLUTTOFFENSIVEN I INDOKINA

Situasjonen i Norge.

Under sluttoffensiven i Indokina kan vi si at Norge delte seg i fire. Vi hadde de reaksjonære som f.eks. Unge Høyre som til og med mobiliserte til demonstrasjoner til støtte for USA-imperialismen. Vi hadde DNA/LO-toppen og SV-ledelsen som drev med avledningsmanøvre og prøvde å konsentrere opinionen om "flyktingene", "offrene" osv. Vi hadde folk som var mot all krig og var derfor for at USA skulle ut. Og så hadde vi de som støtta frigjøringskampen.

I radio og TV var det en massiv propaganda mot frigjøringa. Og vi skal merke oss at SOLKOM slapp aldri til i disse mediaene. Det var på bakgrunn av dette at det blei laga et protest brev retta mot NRK fra SOLKOMs side.

De som SOLKOM først og fremst måtte rette arbeidet inn på var de som var for frigjøring og de som var mot all krig.

Under sluttfasen av krigen fikk vi påny bevis for at de var en sterkt opinion mot krigen i Norge. Stadig flere støtta aktivt opp om SOLKOMs politikk. Vi fikk i løpet av en måned 16 nye FNL-grupper og mange nye kontakter i hele Norge.

Vi stilte to hovedparoler:

- 1) Anerkjenn PRR og GRUNK, bryt med Saigon.
- 2) All hjelp til PRR - ikke til Saigon. Støt Solidaritet N -Vn.

Og vi stilte to hovedoppgaver:

- 1) Anerkjennelseskampanja med underskriftslistor og annonser.
- 2) Samle inn til Solidaritet Norge - Vietnam.

Pga. teknisk feiltenking har den siste sida i beretninga kommet midt i. Sida som begynner med "Vi fikk slått en kile" er altså siste sida i beretninga.

Hvordan stilte de forskjellige politiske partiene seg i den siste fasen av frigjøringskampen? Hvordan stilte de seg til parolene Solkom reiste?

1) Høyre, Kr.F pluss dels SP stilte seg i spissen for en anti-kommunistisk kampanje av verste type. Disse dominerte pressa og NRK.

2) DNA hadde a) ikke anerkjent PRR eller GRUNK. Gjentatte ganger gjeste de seg bak syltynne formelle argumenter mot anerkjennelse. b) de satte igang humanitære innsamlinger, hvor stroparten av pengene gikk til Thieu. Innsamlingene virket også som bedøvningsmiddel for det norske folk, da den i grunnlaget ikke skilte mellom venn og fiende. c) I annonseteksten til aksjonen oppfordret man også "alle tre parter om å legge ned våpnene." DNA og LO skilte for det første heller ikke her mellom venn ~~og~~ og fiende, samtidig som de oppfordret det vietnamesiske folket å oppgi sin frigjøringskamp og la seg underkaste USA-imperialismen. d) Dessuten kalte de frigjøringskampen i Vietnam for en "verdenstragedie".

Dette pluss alt det andre DNA har gjort eller latt være å gjøre i forbindelse med krigen i Indokina har i hovedsak vært reaksjpnært og gavnet USA-imperialismen. Vi skal også merke oss at Vietnambevegelsen som er DNA-dominert, støtta den reaksjonære LO-innsamlinga og at AUF deltok i "Arbeiderbevegelsens Internasjonale Støttekomite".

3) SV hevda at de betingelsesløst støtta frigjøringsbevegelsens i Indokina. Flere ganger i Stortinget krevde de at regjeringa skulle anerkjenne PRR og en gang krevde de anerkjennelse av GRUNK. De har tidligere tilslutta seg Solkoms aksjoner, men i det siste året har SV-ledelsen stort sett ikke vært for samarbeid. Oslo SV tilslutta seg muntlig vår Kambodsja-demonstrasjon 18-April, men satt ikke inn annonser om det, og vi har det ikke skriftlig.

SV har gått inn for, og var ledende i Van Troi-aksjonen som ~~bet~~ betydde en splittelse av Solidaritetsarbeidet i Norge. Denne aksjonen var den eneste som SV-ledelsen la stor vekt på og der hele SV la ned praktisk arbeid og innsats i når det gjelder Indokina det siste året.

Da Norge skulle stemme over Kambodsjas representasjon i FN, stente SVs partileder Berit Ås blankt. Begrunnelsen hennes var at hun hadde "hørt rykter om at det var splittelse mellom Sihanouk og GRUNK". OM Berit Ås bare er dum, eller om dette er utslag av bl.a. NKPs vaklende holdning overfor GRUNK pga Sovjets rolle i Kambodsja, skal ikke sies for sikkert, men hennes handling bidro ihvertfall ikke til aktiv støtte til frigjeringa av Kambodsja, men derimot var det en støtte til USA-imperialismen.

Berit Ås har oppfordra det norske folket til å gi penger til de "humanitære" innsamlingene, som vi vet i realiteten var en storlagen støtte til Thieu, både økonomisk og politisk.

SV-pressa nevnte ikke Kambodsja med ett ord før frigjeringa, og i den avgjørende fasen var den mer opptatt av Portugal og DNA-landsnotet enn Indokina.

SV-ledelsen ga altså ikke de Indokinesiske folkene støtte, til tross for at de i ord gang på gang har bedyra sin støtte. De kamerater i SV som jobber i SOLKOM for å utrette noe i praksis har ikke fått støtte fra SV-ledelsen.

Det skal her trekkes fram at bl.a. i Volda gjorde SV medlemmer en god innsats i Underskriftskampanja, og at SV i Trondheim har slutta aktivt opp om Solkoms aksjoner. Og at det andre steder har vært umulig å få SV til å skrive under på underskriftslistor som f.eks. i Hamarfest. Det er en ~~sp~~ splittelse i SVs medlemsmasse i forhold til anti-imperialistisk arbeid.

4.) Det eneste partiet som konsekvent har støtta SOLKOM og Indokinas folk er AKP8n1) og resten av ml-bevegelsen. I den siste fasen engasjerte de seg kraftig og var en hovedkraft bak oppgavene SOLKOM stilte.

SOLKOM isluttfasen .

Det var i denne situasjonen ~~at~~ Solkom arbeida for konsekvent støtte til frigjøringskampene i Indokina.

UNDERSKRIFTSKAMPANJA

Med skjerpninga av krigen og den økte interessen for Indokina var det et riktig tiltak at underskriftskampanja blei starta. Den fikk også formell tilslutning fra Vietnam Bevegelsen etterhvert. Kampanja kom meget godt igang i Oslo og etter ei uke hadde det kommet inn nokk underskrifter og penger til å sette inn en helsides annonse i Dagbladet. Fra sentralt hold gikk det ut lister til alle gruppene ca. 3 uker før 1. mai. En svakhet ved måten kampanja blei starta på fra IUs side var at det ikke blei tatt politiske tiltak, det burde ha fulgt med en skikkelig politisk begrunnelse med listene. Men til tross for svakheter så var underskriftskampanja meget vellykka. Det kom navn inn til Oslo fra over 20 steder. Det var annonser i lokalavisene på over 12 steder. Tilsammen så blei det samla inn over 9000 underskrifter på en måned!

SOLIDARITET NORGE-VIETNAM:

Denne innsanlinga blei starta i 1972 som en metode for å utvikle Indokina arbeidet. Politikken til denne kampanja har alltid vært dens viktigste side - det at pengene gikk direkte, uavkortet og betingelsesløst til frigjøringskampen i Vietnam.

Med intensiveringa av krigen blei det som tidligere nevnt tatt initiativ fra mange organisasjoner til nye innsamlingskampanjer, størst gjennomslagskraft fikk DNA/LO-toppens "humanistiske" kampanje. Som motvekt mot disse reaksjonære kampanjene var det riktig at vi kjørte fram Solidaritet Norge-Vietnam. Og det ble oppnådd gode resultater. Vi vil her trekke fram Fredrikstad FNL-gruppe som gjorde et godt massearbeid med bøsser og mageplakater i Fredrikstad sentrum. På 14 dager kom det inn ca. 30 000kr på ~~xxi~~ april. Den 22/4 overrakk vi 100 000 til PRR. De tiltak som kom sentralt fra mht. kampanja var: Å sende ut den faglige løpeseddelen som var trykket i over 10 000, annonser i pressa og brev til organisasjoner og grupper. I april/mai klarte vi å få igang en bevegelse på Solidaritet Norge -Vietnam.

Propaganda.

Økinga av Solkoms aktivitet ga seg også utslag i salget av vår propaganda. I den situasjonen som vi var opp i med den massive pro-imperialistiske propagandaen som blei spydd ut gjennom Radio og TV og Aviser var det riktig at vi laga flere ekstra flak~~xx~~ av FV og at det blei laga løpesedler rundt omkring i landet som gikk mot løgnpropagandaen. Her er noen tall på materiell som vi solgte:

For Vietnam Nr 1 1975	4000 eks	utsolt
Flak Om Kambodsja	6000 eks	utsolgt
For Vietnam ekstra nummer	15000	utsolgt
Parisavtaleheftet		utsolgt

Med det sterke salget og vår forståelse for en sjølberga økonomi kom Solkom økonomisk styrka ut av offensiven!

Demonstrasjoner

Det var også viktig at vi markerte støtten ved å mobilisere til demonstrasjoner. I april var det demonstrasjoner som fulgte SOLKOMs politikk på over 15 steder i landet!

Seiersmøter blei holdt flere steder og stands var også et viktig middel i kampen. Nevnes skal også at SOLKOM hadde punkt demonstrasjoner hver dag utafor USAs ambassade ei uke i April.

Hva oppnådde vi med vårt arbeid?

I mai anerkjente regjeringa PRR. Solkom var den organisasjonen som gikk i spissen for dette kravet. Hovedgrunnen til at regjeringa har anerkjent PRR og ikke GRUNK ligger i at det var en sterkere opinion til støtte for PRR enn for GRUNK.

Vi fikk samla inn penger til støtte for PRR og klarte ~~xxxxxx~~ å rette ett slag mot de reaksjonære innsanlingene. Vi klarte å mobilisere det store oppland av sympatisører gjennom demonstrasjoner, listeinnsanlingen osv.

FORSLAG TIL PRINSIPP PROGRAM.

1. Våren 1975 vant folket i Vietnam en historisk seier over USA-imperialismen. De grunnleggende målene for frigjøringskampen er oppnådd med nasjonal uavhengighet, demokrati, frihet og fred. PRR har oppretta sin revolusjonære administrasjon i hele Sør-Vietnam og tatt fatt på gjennomføringa av den ny-demokratiske revolusjonen og bygginga av landet. Angrepene mot DRV er slått tilbake og folket i Nord-Vietnam kan bygge landet i fred. Folket i hele Vietnam har trått inn i en ny historisk epoke.

2. Solidaritetskomiteen for Vietnam (SOLKOM) har gjennom 10 år støtta det vietnamesiske folkets rettferdige frigjøringskamp. Solidariteten med det vietnamesiske folket må fortsette og styrkes. Den fundamentalt endrede situasjonen i Vietnam stiller SOLKOM over for nye oppgaver. Det organiserte solidaritetsarbeidet vil måtte avløses av et organisert vennskapsarbeid. SOLKOM er en partipolitisk uavhengig vennskapsorganisasjon som har til oppgave å gi politisk og materiell støtte til det frie Vietnam og utvikle vennskapet mellom det norske og det vietnamesiske folket.

3. Gjennom ett århundre har det vietnamesiske folket kjempet mot fremmede inntrengere. Seiren over de japanske fascistene i 1945 førte fram til dannelsen av den Demokratiske Republikken Vietnam (DRV). Den fortsatte kampen mot de franske kolonialistene førte fram til full seier i 1954, Geneveavtalen og den midlertidige delinga av landet. USA-imperialistene som hadde gitt økonomisk støtte til den franske krigføringa bygde nå opp en marionette regime i Saigon og skapte på tvers av Geneve-avtalen en kunstig statsdannelse i Sør-Vietnam og konsoliderte den midlertidige delinga av landet. ~~NA~~ USAs innblanding i Sør-Vietnam ble stadig kraftigere med økende undertrykkelse og terror mot sivilbefolkninga som reiste seg til kamp. Den Nasjonale Frigjøringsfronten FNL ble dannet i 1960 som et uttrykk for at breiere grupper ble trukket med i frigjøringskampen og i 1968 ble den Provisoriske Revolusjonære Regjeringa i Sør-Vietnam, PRR, dannet. Ved å stole på egne krefter og med visshet om at deres kamp var rettferdig førte vietnameserne folkekrigen fram til endelig seier over USA-imperialismen. DRV har gitt uvurderlig støtte til frigjøringskampen i Sør og tappert slått tilbake angrepene mot Nord. Vietnam er idag et fritt, uavhengig, demokratisk og nøytralt land der folket har frigjort seg fra imperialistisk undertrykking. Det vietnamesiske folkets langvarige kamp og til slutt seier har vist verden at små land kan overvinne en tilsynelatende overmektig fiende og angriper. Vietnam er gjennom sitt eksempel en stor oppmuntring for andre undertrykte folk og land som kjemper mot imperialismen og for nasjonal frigjøring.

4. Det er med glede det vietnamesiske folket tar fatt på oppgaven å bygge videre på de resultater som er vunnet gjennom den nasjonale frigjøringskampen og den demokratiske revolusjonen.

De demokratiske rettigheter og friheter skal befestes og forsoningspolitikken nøye gjennomføres. Produksjonen høynes for å forbedre folkets levevilkår og bygge opp en uavhengig, sjølberga økonomi. En nasjonal og demokratisk kultur skal videreutvikles, og alle sikres retten til arbeid.

USAs langvarige krigføring mot Vietnam har påført folket og landet enorme lidelser og ødeleggelser. Folket går nå åttått inn for å løse problemene som er en følge av USAs og marionetteregimets aggressjonskrig, dvs. å gjenoppbygge landet, helbrede krigsskader og føre folkets dagligliv til det normale.

Landets gjenforening av Sør og Nord skal gjennomføres steg for steg med fredelige midler og gjennom avtaler mellom de to soner.

Vietnam vil føre en fredelig og nøytral utenrikspolitikk i overenstemmelse med de fem punktene om fredelig sameksistens. Det vietnamesiske folket vil avstå fra enhver militær allianse med fremmede land og ikke tillate noe fremmed land å holde militære baser, tropper eller militært personell på sitt territorium.

5. Den politiske støtten til det frie Vietnam vil stille SOLKOM overfor flere oppgaver. Vi vil gjennom aktivt informasjons- og opplysningsarbeid skape forståelse for den vietnamesiske frigjøringskampen, folkets behov for hjelp til å forsvare og konsolidere freden, fullføre den demokratiske revolusjonen og gjenoppbygge landet.

For å dekke over sitt forsmadelige nederlag i Indokina vil USA-imperialistene og deres medløpere ta alle midler i bruk for å sverte det frie Vietnam. Vi vil avsløre og imøtegå all slik reaksjonær propaganda. SOLKOM tar skarp avstand fra USA og reaksjonære krefter i Norge og ellers i verden i deres forsøk på fiendtlig isolasjon av Vietnam. Vi vill gå skarpt imot alle makter som forbryter seg mot det vietnamesiske folkets ukrenkelige rettigheter.

I gjennomreisningsfasen vil også den materielle støtten være av stor betydning for det frie Vietnam. Derfor vil vi gå i spissen for et innsamlingsarbeid i Norge og skape en sterk norsk opinion som krever at den norske regjeringa bevilger størst mulig materiell og betingelsesløs støtte til det frie Vietnam.

Vi vil arbeide for å utvikle vennskapet mellom det norske og det vietnamesiske folk. Vi vil arbeide for at den norske regjeringa skal vise støtte og utvikle sine forbindelser med det frie Vietnam. Vi støtter det vietnamesiske folket på deres egne vilkår i full forvisning om at folket vet best hvordan deres oppgaver og arbeid skal gjennomføres.

6. SOLKOM har med glede fulgt utviklinga av det militante vennskapet mellom de tre indokinesiske folkene, Vietnam, Kambodsja og Laos, i deres kamp mot en felles fiende. Sammen har de kastet USA-imperialismen ut av Indokina. SOLKOM støtter varmt Vennskapssambandet Norge - Kambodsja.

7. SOLKOM organiserer enkeltindivider til vennskapsarbeid for Vietnams folk. Medlemmene bestemmer politikken gjennom demokratiske diskusjoner og vedtak. Gjennom praktisk samarbeid og felles aksjoner vil vi arbeide for størst mulig samling av alle organisasjoner og enkelt personer i Norge til støtte for det Vietnamesiske folket.

LEVE DET SEIRENDE VIETNAMESISKE FOLKET

AVSLØR OG BEKJEMP ALLE FORSØK PÅ Å ISOLERE OG UNDERGRAVE DET FRIE VIETNAM

VILKÅRSLØS STØTTE TIL PRR OG DRV

BYGG VENNSKAPET NORGE - VIETNAM.

PROGRAM FOR SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM.

Spørsmål til diskusjon før og eventuelt på landsmøtet:

1. Historia

Er du enig i forslaget til frontens historieframstilling i programmet?

2. Den nye situasjonen

A. Etter de endelige seirene i frigjøringskampen i Vietnam, Kambodsja og Laos. Hvordan skiller den nye situasjonen seg fra den tidligere m.h.t.:

- forholdet Vietnam, Kambodsja, Laos?
- motsetninga de indokinesiske folkene - USA-imperialismen?
- USA-imperialismens stilling?
- opinionen i Norge?

B. Er det fortsatt nødvendig med et organisert arbeid for Vietnams og IndoKinas folk her i Norge? Er det mulig å trekke breiere grupper med i arbeidet enn tidligere?

C. Hva bør målsettinga for et organisert arbeid være? (spørsmålet utdypes senere).

3. Hva skal vi ta stilling til og støtte med vårt arbeid? (Det politiske grunnlaget).

A. Oppsummer kort grunnlaget for Solkoms solidaritetsarbeid fram til frifrigjøringa våren -75.

B. Vårt prinsippprogram skal klargjøre det politiske grunnlaget for vårt videre arbeid. Drøft hvilke politiske spørsmål og motsetninger vi bør ta stilling til i den nye situasjonen:

- Skal vi bare støtte de frigjorte landa mot ytre fiender, eller skal vi også ta opp spørsmål av innenrikspolitisk art? Eksempel: Skal vi ta stilling til bare enkelte deler av PRR's politikk, og i tilfelle hvilke?

(stikkord: utenrikspolitikken, "flyktninge"-spørsmålet, gjenoppbygginga, den demokratiske revolusjonen, arbeidet for et sosialistisk samfunn, gjenforeninga med nord osv.)

Spørsmålet stilt på en annen måte: Tar vi bare stilling til konsolideringa etter frigjøringskrigen eller tar vi også stilling til videreutviklinga av samfunnet?

- Hva skal vi ta stilling til angående Nord-Vietnam?
- Hvilken stilling skal vi ta til de andre landa i IndoKina, Kambodsja og Laos?
- Skal vår organisasjon defineres som antiimperialistisk?

4. Hvilke arbeidsoppgaver skal vi stille oss?

- A. På bakgrunn av den nye situasjonen, målsettinga for vårt arbeid og og det politiske grunnlaget for dette, drøft våre viktigste oppgaver framover: på kort og lang sikt. (De kortsiktige oppgavene skal trekkes opp i prinsippprogrammet, men utdypes mer detaljert i arbeidsprogrammet).
- B. Hvordan skal vi praktisk og organisatorisk arbeide for å løse disse oppgavene? Vil du karakterisere disse oppgavene som solidaritets- eller vennskapsarbeid? Eller mener du at solidaritetsarbeidet framover vil ta form av vennskapsarbeid?

Hensikten med spørsmålene er å utvikle en god diskusjon på programmet før landsmøtet, slik at alle møter godt forberedt. Dermed vil motsigelsene komme tydeligere fram, diskusjonene på IM vil bli bedre og trenge djupere. Vi vil på denne måten kunne lage et program som uttrykker frontens samlede erfaring og innsikt. Et slikt program vil være et godt redskap i det videre arbeid for IndoKinas folk i Norge.

Spørsmål til vedtektene.

Vedtektene skal uttrykke hva slags organisasjonsform som trengs for vennskapsarbeidet framover.

Spørsmål:

I forslaget har alle medlemmer like stor rett til inflytelse over SOLKOMs politikk. Skillet mellom aktivistmedlem og støttemedlem faller altså bort. Er dette bra?

I forslaget til vedtekter står det ingenting om organisasjoners mulighet til å knytte seg til SOLKOM. Skal vi la fagforeninger osv. tilknytte seg SOLKOM på noen slags måte? I så fall på hvilket nivå? Rett til For Vietnan, rett til å ha observatører på Landsmøtene, rett til representanter i Landsstyret?

Sikrer vedtektene at SOLKOM forblir en demokratisk organisasjon?

Kontingenten er forhøyet. Men til gjengjeld får alle medlemmer abonnement på For Vietnam som en del av sitt medlemskap.

Skal det være eksklusjonsparagraf i SOLKOM? Hvilket organ skal ha rett til å ekskludere? Kun Landsmøtet? Eller skal Landsstyret ha denne myndigheten?

FORSLAG TIL VEDTEKTER FOR SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM
(SOLKOM) VEDTATT PÅ LANDSSTYRE MØTE I AUGUST ~~XXXX~~ 1975

1. Enhver som støtter SOLKOMs program og betaler kontingent kan bli medlem.~~xx~~
2. SOLKOM bygger på enkeltmedlemmer som er organisert i lokalkomiteer. En lokalkomite skal velge styre med minst formann, sekretær og kasserer. Styret i lokalkomiteen skal hvert år innkalle alle medlemmer av lokalkomiteen til årsmøte som skal behandle styrets regnskap, beretning, arbeidsplan og velge nytt styre. Lokalkomiteer må drive sitt vennskapsarbeid i tråd med Landsmøtets vedtak.
3. Landsmøtet er SOLKOMs høyeste myndighet. Landsmøtet holdes hvert år. Landsstyret kan utsette Landsmøtet eller innkalle tidligere hvis særlige grunner tilsier det. Landsmøtet behandler Landsstyrets beretning, regnskap, budsjett og vedtektsendringer og SOLKOMs politikk for kommende Landsmøteperiode. Landsmøtet innkalles av Landsstyret med to måneders varsel. Innkomne forslag til vedtak og uttalelser skal sendes medlemmene innen fjorten dager før Landsmøtet. Stemmerett på Landsmøtet har én delegat fra lokalkomiteer med under 15 medlemmer, to delegater med opptil 30 medlemmer, 3 delegater med opptil 50 medlemmer, og en delegat for hvert hundrede medlem deretter. Dersom mer enn en tredjedel av medlemmene krever det skal det innkalles ekstraordinært Landsmøte.
4. Landsstyret er SOLKOMs høyeste myndighet når Landsmøtet ikke er samla. Landsstyret representerer SOLKOM utad og leder lokalkomiteene i tråd med program, vedtekter og Landsmøtevedtak.
5. Kontingent er 20kr. per halvår, og 10kr. for skoleelever (ikke studenter), soldater og pensjonister. Kontingent betales forskuddsvis til Landsstyret innen 1/2 og 1/9.
6. Ved oppløsning av lokalkomiteer, tilfaller gruppas kassebeholdning og øvrig eiendom Landsstyret i SOLKOM.
7. Bare Landsmøtet kan oppløse SOLKOM.
8. Alle medlemmer og organer skal beskytte organisasjonen, seg sjøl, og andre medlemmer mot CIA, SIPO, Forsvarets Sikkerhets og Etterretnings Tjeneste og andre utenlandske og innenlandske reaksjonære organisasjoner og enkeltpersoner. Landsmøtet har myndighet til å ekskludere medlemmer som åpent saboterer SOLKOMs politikk og program.

være at hvert nummer skal lære alle noe nytt. Redaksjonen må styrkes politisk ved at det sentrale Arbeidsutvalgets beste krefter jobber i redaksjonen og ved at alle Solkom-aktivister trekkes med i artikkelskriving, kritikk og studier av bladet, slik at de ikke spiller rollen som en hvilken som helst selger.

Alle gruppenes og aktivistenes hovedoppgave blir salg og abonnementsverving av FV. Landstyret skal utarbeide en sentral plan som sikrer et økonomisk sjølberga FV og som legger opp til systematisk økning av opplaget. Gruppene pålegges å diskutere den sentrale planen og legge lokale planer for FV-kampanja.

For å kvitte oss med all overflatiskhet og vrangforestillinger og skjær uvitenhet må studiene prioriteres høyt. Bare grundige studier kan sette oss i stand til å lage et godt FV og gjennomføre kampanja. Studier må derfor alltid stå på styrenes dagsorden på alle nivåer i fronten.

Alle medlemmer av fronten skal gis tilbud om og bør trekkes med i studier om FNLs og PRRS program, om DRV og om den nåværende situasjonen i begge delene av Vietnamm. I den grad det ikke går på bekostning av FV-kampanja skal det settes ned studiegrupper på ulike felter innafor den vietnamske revolusjonen som folkekrig, økonomi, kvinnekamp osv med sikte på spesialnumre av FV eller egne studieopplegg.

Lær av Vietnam - gjør For Vietnam og Solkom til den ledende krafta i vennskapsarbeidet!

Arbeidsutvalget.

Spørsmål til diskusjon

Før en går løs på diskusjonen er det viktig å være klar over følgende

1. Solkom er og vil bli en forholdsvis liten organisasjon av aktive medlemmer (sammenligna med situasjonen før frigjøringa) Følgelig må vedtaket om våre arbeidsoppgaver stille begrensede oppgaver som vi kan greie å gjennomføre.

2. Forslaget er et program for en vennskapsorganisasjon Landskonferansen i mai slo fast at vi skal bygge på Solkom som den norske vennskapsorganisasjonen og at vi ikke skal skape noen ny organisasjon. Men vi skal ha nøyaktig samme funksjon som om vi kalte oss for "Vennskapssambandet Norge-Vietnam".

3. Forslaget til vedtakter lempet på aktivistprinsippet i og med at alle som støtter Solkom og betaler kontingent er medlemmer på like linje, uansett hvor aktive de er. (les forslaget) AU ønsker å oppheve støttemedlemsskapet og innføre en ordning med at alle medlemmer automatisk blir abonnenter på FV.

Å kjøre en abonnementsvervingskampanje på FV betyr derfor samtidig å kjøre en medlemsvervingskampanje.

Spørsmål:

1. Er du enig i at den politiske støtten til Vietnam er viktigere enn den materielle? Eller krever gjenoppbygginga at vi konsentrerer oss om innsamling?

2. Hva betyr FV som organisator av vennskapsarbeidet?

3. Er det riktig å gjøre ei FV-kampanje til hovedoppgava for hele Solkom?

4. Er AUs forslag til vedtak et program for å gjøre Solkom til en ledende vennskapsorganisasjon?

Arbeidsutvalgets forslag til vedtak om Solkoms arbeidsoppgaver i perioden 75/76.

(Forslaget er i prinsippet godkjent av Landsstyret, men det gjelder ikke de konkrete formyklaringene)

1. FULL POLITISK STØTTE TIL VIETNAM - PROPAGANDER DEN HISTORISKE BETYDNINGA AV DET VIETNAMESISKE FOLKETS SEIER

Inspirert og planlagt av USA-imperialistene foregår en velregisert hetskampanje mot det frie Vietnam. USA-imperialismen kan ikke skjule nederlaget for sin egen ny-kolonialisme, derfor vil de prøve å framstille det frie uavhengige og folkedemokratiske Sør-Vietnam og det sosialistiske Nord-Vietnam som noe verre. Målet med denne kampanjen er å isolere Vietnam og hindre at andre land i Den tredje verden følger det revolusjonære Vietnams eksempel. Solkoms oppgave blir å kjempe mot all hets om at "Nordvietnam er en stormakt i området", underforstått - truer andre stater, at "folket er blitt påtvunget nye herskere" eller annen mer forkledd ondsinnet propaganda.

Opp mot dette må vi spre sannheten om de store revolusjonære framgangene, gjenoppbygginga både i sør og nord som viser at det vietnamesiske folket kan greie seg sjøl og løse store problemer - ikke bare i krig.

Vietnam har tradisjoner som foregangsland for Den tredje verdens anti-imperialistiske kamp. I år har vi feira 30-års jubileet for August-revolusjonen, som var den første seiren for revolusjonen i et koloniland. Vietnam er et gammelt kulturland og det vietnamesiske folkets historie er en rik kilde til kunnskap om den tredje verden, folkekrig og revolusjoner.

2. Den norske regjeringa og Vietnam

Regjeringa måtte presses hardt for å anerkjenne PRR og har ennå ikke anerkjent GRUNK. Det gjenstår ennå å se hvordan anerkjennelsen blir fulgt opp av praktisk politikk.

Vi må kreve at regjeringa følger opp anerkjennelsen med en omfattende støtte til gjenoppbygginga på felter vietnameserne sjøl prioriterer. Støtten skal hjelpe Vietnam, ikke norsk industrikapital. I FN må regjeringa ubetinget støtte både PRRs og DRV's rettmessige søknad om fullt FN-medlemskap. Vi krever fortsatt at regjeringa sender de vietnamesiske flykningene tilbake til sitt hjemland, en løsning både i flyktningenes og det vietnamesiske folket interesse.

3. Solidaritet Norge Vietnam.

Politisk er det viktig å opprettholde Solidaritet Norge-Vietnam som er den eneste innsamlinga i Norge med et riktig grunnlag: direkte og vilkårsløst til PRR. På våre aksjoner og stands skal derfor bøssa være med slik at et jevnt tilsig sikres.

4

4. Hovedoppgava - FOR VIETNAM

Organisatorisk løser vi disse oppgavene gjennom å styrke For Vietnam, som blir vårt viktigste talerør i Vietnamopinionen. En FV-kampanje blir hele Solkoms samlede hovedoppgave. Kampanjen omfatter to hovedsaker. For det første politisk og innholdsmessig, for det andre en systematisk kampanje for å øke opplaget of styrke FVs økonomi.

Innholdet i FV må rettes konkret inn på Vietnam og borre seg langt dypere ned i den vietnamesiske revolusjonens historie og virkelighet enn tilfellet har vært til nå. Målet må